

ІСТОРИЧНІ ОСНОВИ АДАПТИВНОГО СПОРТУ

1. Адаптивний спорт у Олімпійському русі.
2. Загальна характеристика Паралімпійського руху.
3. Загальна характеристика Дефлімпійського руху.
4. Загальна характеристика Спеціальних Олімпіад.
5. Цільово-результативні аспекти спорту інвалідів.

1. Адаптивний спорт в Олімпійському русі.

Одне з чільних місць серед спортових вартостей посідає Олімпійський рух, що визначений у Олімпійській Хартії як “концентрована, організована, універсальна і постійна діяльність всіх осіб та організацій, яких надихають цінності Олімпізму, що проводиться під керівництвом МОК. Ця діяльність охоплює п’ять континентів. Вона досягає своєї вершини, коли збирає разом атлетів світу на величезному спортивному фестивалі — Олімпійських іграх...” (Олімпійська Хартія).

Правило 2 Олімпійської Хартії:

- Виконком МОК може надати патронат МОК міжнародним регіональним, континентальним або всесвітнім комплексним змаганням на умовах, які МОК вважатиме резонними, за умови, що вони будуть проводитися відповідно до Олімпійської Хартії й будуть організовані під контролем НОКів або асоціацій, визнаних МОК, при сприянні відповідних МСФ і при дотриманні технічних правил МСФ.

- 2. Виконком МОК може надати патронат МОК іншим спортивним заходам, за умови, що їхні завдання відповідають цілям Олімпійського руху.

Олімпійський спорт - міжнародний, багатофункціональний спортивний рух, спрямований на пропаганду загальнолюдських, гуманістичних вартостей у відповідності з концепцією олімпізму; найважливіша складова міжнародного спортивного руху, який є невід’ємною частиною сучасного суспільного життя і міжнародних відносин.

В структурі Олімпійського руху виділяють ігри за медико-реабілітаційною приналежністю або ігри інвалідів, до яких належать Паралімпійські ігри, Дефлімпійські ігри та ігри Спеціальних Олімпіад.

Важко переоцінити гуманістичний сенс різноманітних спортивних змагань осіб з особливими потребами. Вони дозволяють людям, позбавленим долі, повернутися в суспільство, а в окремих випадках - позбутися недуги за допомоги спорту.

Перші спроби залучення інвалідів до спорту були зроблені ще у ХІХ столітті, коли в 1888 році у Берліні був заснований перший спортивний клуб

для глухих. З 1924 року Міжнародний спортивний комітет глухих кожні чотири роки проводив Всесвітні ігри глухих.

Перші “Олімпійські ігри для глухих” були проведені в Парижі 10-17 серпня 1924 р. серед спортсменів офіційних національних федерацій Бельгії, Великої Британії, Нідерландів, Польщі, Франції і Чехословаччини. У іграх також взяли участь, Італія, Румунія і Угорщина, які не мали офіційних національних федерацій. Спортсмени змагалися з легкої атлетики, велоспорту, футболу, стрільби і плавання. З розвитком спортивного руху осіб з вадами слуху та офіційним визнанням МОК, ігри одержали назву “Дефлімпійські”.

Після другої світової війни до занять спортом залучаються інваліди з пошкодженнями опорно-рухового апарату. Фундатором цієї справи став доктор Людвіг Гуттманн. Проведені під його керівництвом у 1948 р. змагання зі стрільби з лука за участю 16 паралізованих військовослужбовців стали підґрунтям майбутніх Паралімпійських ігор.

У грудні 1968 р. з ініціативи Юніс Кеннеді Шрайвер були проведені Перші Міжнародні Спортивні ігри Спеціальних Олімпіад де близько 1000 розумово відсталих людей змагалися з легкої атлетики та плавання.

2. Загальна характеристика Паралімпійського руху.

2.1. Термін “Паралімпіада”*

За свідченням Джоан Скратон (Joan Scruton), колишньої асистентки Людвіга Гуттманна, в подальшому - Генерального Секретаря Міжнародного Координаційного Комітету, вперше слово “Paralympiad” з’явилося у 1951 р. у журналі “Paraplegics” Сток-Мандевльського шпиталю для паралізованих у статті “Аліса на Паралімпіаді”, за аналогією із казкою Люїса Керола “Аліса у Країні Див”. У той час префікс “para” вказував на параплегію (параліч). Разом із тим, на той час термін “Паралімпіада” не вживався стосовно Сток-Мандевільських Ігор.

Не виключено, що Людвіг Гуттманн уникав цього терміну з причини, яка найбільш імовірно пов’язана з його зацікавленістю зберегти тотожність Ігор із Сток-Мандевілем. З іншого боку, Людвіг Гуттманн оцінював атлета, який брав участь у змаганнях, а також самі Ігри як такі, що заслуговують на назву Олімпіади Паралізованих. У 1975 р., у листі до МОК, він доповнив цю думку словами “... ми створили наші власні Олімпіади Інвалідів”.

Аналіз розвитку міжнародного спортивного руху інвалідів показав, що ідеї Паралімпізму майже збігаються з ідеями Олімпізму. Однак, тривалий час Ігри інвалідів проводилися не лише не в столицях Олімпійських Ігор, а навіть в інших країнах.

У 1960-1972 рр. змагання інвалідів під час Олімпійських ігор носили назву Міжнародні Сток-Мандевільські ігри. Назву змагань, які виникли на терені Англії, було перенесено на міжнародні змагання, що проводилися в інших країнах. Це можна пояснити тим, що саме керівники Міжнародної

Федерації Сток-Мандевільських Ігор та Міжнародної Спортивної Організації Інвалідів, тривалий час були фактичними організаторами цих змагань.

У 1976 р. Ігри відбулися у Торонто під назвою “Торонтолімпіада”.

У 1980 р., під час Ігор XXII Олімпіади у Москві, міжнародні змагання інвалідів проходили у Нідерландах і називалися “Олімпіада для інвалідів. Арнем”. Це був єдиний випадок, коли у назві Ігор використано слово “Олімпіада”, що не знайшло схвалення МОК.

Президент ISMGF доктор Б.Джексон запропонував президентові МОК Х.А.Самаранчу дати нову назву наступним іграм, що мали відбутися у 1984 р. у США, і провести їх під назвою “Паралімпійські Ігри” (Paralympic Games).

У лютому 1983 р. в Луїзіані відбулася перша зустріч представників міжнародних спортивних організацій інвалідів із президентом Міжнародного Олімпійського Комітету Х.А.Самаранчем. На цій зустрічі виникла дискусія про можливість приєднання спортивного руху інвалідів до Олімпійського руху.

Слід відзначити, що Х.А.Самаранч відомий у світі не лише як Президент МОК, а й як один із фундаторів спортивного руху інвалідів Іспанії. Так, саме він у серпні 1968 р. започаткував Іспанську спортивну федерацію інвалідів, і був добре обізнаним не тільки у спорті здорових людей, а й знав спорт інвалідів і ті проблеми, що вони пов’язані з організацією змагань інвалідів.

Пізніше відбулася ще одна зустріч між представниками Міжнародного Координаційного Комітету та МОК, в результаті якої Міжнародний Координаційний Комітет прийняв пропозицію МОК утриматися від вживання терміну “Олімпійські ігри для інвалідів” і користуватися іншим терміном - Паралімпійські Ігри (Paralympic Games). Для використання були обрані латинське та грецьке значення префіксу “para” – “паралельний”, “такий, що приєднався, та водночас незалежний” та “подібний”. Цей термін став означати, що Ігри для інвалідів проводяться паралельно із Олімпійськими. Проте, нині рахунок Паралімпійських Ігор починають з 1960 р., тобто з IX Сток-Мандевільських ігор, що відбулися у Римі, хоча спочатку Сток-Мандевільські ігри проводилися як ігри паралізованих, з часом, коли з’явилися нові міжнародні спортивні організації інвалідів, у них стали змагатися спортсмени інших нозологічних груп.

З 1989 р., після створення Міжнародного Паралімпійського Комітету, назва “паралімпійський” поступово почала помилково вживалась як синонім усього спортивного руху інвалідів, який містить не лише Паралімпійські Ігри.

Слід зазначити, що термін "паралімпійський" неточно вживався у деяких офіційних документах. Паралімпійські Ігри називали “Параолімпійсь-

кими іграми”. Більше того, у спеціальній літературі всі складові Олімпійського руху, що пов’язані із комплексними спортивними змаганнями під патронатом МОК визначали як “Параолімпійський рух”.

2.2. Паралімпійські Ігри

Періодизація Паралімпійських Ігор

Сучасні Паралімпійські Ігри, де змагаються і спортсмени з пошкодженнями опорно-рухового апарату, і спортсмени з вадами зору, у деяких з котрих (1996-2000 рр.) брали участь спортсмени з затримкою розумового розвитку, виникли завдяки діяльності Людвіга Гуттманна та Міжнародної Федерації Сток-Мандевільських Ігор, що провела в Англії перші змагання для спортсменів-спинальників. Одночасне проведення Ігор XIV Олімпіади у Лондоні у 1948 р. і перших змагань зі стрільби з лука для інвалідів з параплегією у Сток-Мандевілі наштовхнуло на ідею проведення масштабних, комплексних змагань для інвалідів з різними вадами. Нині проводяться літні (з 1960 р.) та зимові (з 1976 р.) Паралімпійські Ігри.

За аналогією із періодизацією Ігор Олімпіад, при визначенні періодів розвитку такого суспільного явища, як Паралімпійський спорт, слід орієнтуватися на сукупність чинників суспільного, організаційного та власне спортивного характеру.

Постійне зростання значення та авторитету Паралімпійських Ігор ілюструє динаміка кількості їх учасників - країн та спортсменів, а також кількості нозологічних груп спортсменів-паралімпійців. Так, якщо у I Паралімпійських Іграх взяло участь 400 спортсменів з 23 країн, то у X літніх Паралімпійських Іграх кількість країн-учасниць збільшилася понад уп’ятеро і склала 127 офіційних та 1 незалежну команду, а спортсменів збільшилася майже удесятеро і склала 3843 учасники. Подібна, хоча й менш вражаюча тенденція спостерігається і у зимових Паралімпійських Іграх – від 250 спортсменів 14 країн до 580 учасників 36 країн.

Нозологічний склад учасників Паралімпійських Ігор наведено у табл. 1. Так, якщо у Паралімпійських Іграх 1960-1968 рр. брали участь лише спортсмени з пошкодженнями хребта та спинного мозку, то вже з Паралімпійських Ігор 1972 р. починається як демонстраційна, так і офіційна участь спортсменів інших нозологій – з вадами зору (у 1972 р. – демонстраційна, а з 1976 р. офіційна участь), з іншими пошкодженнями опорно-рухового апарату (з 1976 р., окрім Паралімпійських Ігор 1980 р.), ампутаціями та наслідками церебрального паралічу (з 1980 р.).

Таблиця 1.

Нозологічні групи спортсменів у літніх Паралімпійських Іграх

Рік та місце проведення Паралімпійських Ігор	Пошкодження спинного мозку	Порушення зору	Інші порушення опорно-рухового апарату ("Les Autres")	Ампутації	Наслідки церебрального паралічу	Порушення інтелекту
1960, Рим						
1964, Токіо						
1968, Тель-Авів						
1972, Гейдельберг						
1976, Торонто						
1980, Арнем						
1984, Нью-Йорк, Сток-Мандевіль						
1988, Сеул						
1992, Барселона						
1996, Атланта						
2000, Сідней						
2004, Афіни						
2008, Пекін						
2012, Лондон						

Офіційна участь
 Демонстраційна участь

Спортсмени усіх зазначених нозологій змагалися у Паралімпійських Іграх 1984 р., хоча й у різних містах (Нью-Йорк та Сток-Мандевіль), а з наступних Ігор у Сеулі (1988 р.) – у єдиних комплексних змаганнях. Демонстраційна участь спортсменів з порушеннями інтелекту відбулася у 1992 р. Офіційно спортсмени цієї нозології змагалися у Паралімпійських Іграх 1996-2000 рр.

Спортсмени різних нозологій розподіляються на змагальні групи відповідно до загальних та функціональних класифікацій. Більш детально класифікації спортсменів у Паралімпійських Іграх подано у відповідному розділі.

Види спорту та спортивні дисципліни включалися до програми Паралімпійських Ігор та вилучалися з неї під впливом різноманітних чинників. Змінювалася кількість та співвідношення спортивних дисциплін, комплектів нагород тощо.

Види спорту в програмах літніх Паралімпійських Ігор

	Офіційні види спорту
	Показові види спорту

Отже, основними періодами розвитку Паралімпійських Ігор є:

Сток-Мандевільський період 1952- 1959 рр. (I-VIII Сток-Мандевільські Ігри)

- **Перший Паралімпійський період – 1960-1972 рр. (I-IV Паралімпійські Ігри);**
- **Другий Паралімпійський період -1976-1988 рр. (V-VIII Паралімпійські Ігри);**
- **Третій Паралімпійський період – з 1992 р. (з IX Паралімпійських Ігор).** Слід зауважити, що межі періодів розвитку Паралімпійських Ігор є

досить умовними. Наприклад, незважаючи на те, що нам виявляється більш доцільним відраховувати початок третього Паралімпійського періоду з 1992 р. - IX Паралімпійських Ігор, тобто перших, що проведені під егідою Міжнародного Паралімпійського Комітету, є певні підстави взяти за точку відліку 1989 р. - момент його створення.

Також необхідно відзначити, що у різних інформаційних джерелах відомості про кількісний склад учасників Паралімпійських Ігор, кількість видів спорту та спортивних дисциплін тощо дещо відрізняються. Це зумовлено, перш за все, відсутністю, особливо в перших періодах розвитку Паралімпійських Ігор, уніфікованої системи обліку зазначених показників.

Загальна характеристика Сток-Мандевільського періоду (1952-1959 РР.)

Як було зазначено, у 1952 р. відбулися I Міжнародні Сток-Мандевільські Ігри. У змаганнях зі стрільби з лука взяли участь паралізовані спортсмени-ветерани з Великої Британії та Нідерландів. Відтоді Сток-Мандевільські ігри стали проводитися щороку, збільшилася кількість учасників, прилучилися спортсмени з ФРН, Швеції, Норвегії, поширився і діапазон видів спорту. З метою керівництва міжнародними іграми для паралізованих була створена Міжнародна Федерація Сток-Мандевільських Ігор.

Під час проведення Олімпійських ігор у Мельбурні в 1956 році МОК нагородив Міжнародну Федерацію Сток-Мандевільських Ігор Кубком Фернлі за втілення олімпійських ідеалів гуманізму. Поступово світ переконувався у тому, що спорт не є прерогативою лише здорових людей, і що інваліди, навіть з такими тяжкими вадами, як пошкодження хребта, при бажанні можуть стати спортсменами і брати участь у змаганнях.

У Сток-Мандевілі на кошти інвалідів, пенсіонерів і добровільні пожертви був збудований стадіон для тренувань і змагань спортсменів-інвалідів. Муніципалітет і мешканці цього міста зробили усе, щоб перебування у ньому стало радісним і пам'ятним. У 1957 р. на міжнародні ігри параплегиків прибуло 360 учасників із 24 країн. У 1959 р. у “Книзі правил Сток-Мандевільських ігор для паралізованих” Л.Гуттманном були опубліковані усі правила, розроблені для окремих видів спорту. “Мета Сток-Мандевільських ігор, - писав Л.Гуттманн, - об'єднати паралізованих чоловіків і жінок із усіх кінців світу в міжнародному спортивному русі, і нехай спорт надихне, дасть надію і підбадьорить тисячі паралізованих”. У 1960 р. IX Міжнародні Сток-Мандевільські Ігри відбулися за межами Великої Британії - у Римі, і фактично стали I Паралімпійськими Іграми.

Загальна характеристика першого

Паралімпійського періоду (1960-1972 рр.)

У Паралімпійських Іграх першого періоду змагалися спортсмени з пошкодженнями хребта і спинного мозку, і лише у IV Паралімпійських Іграх взяли демонстраційну участь спортсмени з вадами зору.

Хронологія та кількісний склад учасників Паралімпійських Ігор першого періоду представлено у таблиці 3.

Таблиця 3.

Хронологія Ігор першого Паралімпійського періоду

Проведення Ігор			Кількість учасників	
Ігри	Рік	Місце	Спортсменів	Країн
I	1960	Рим, Італія	400	23
II	1964	Токіо, Японія	390*	22
III	1968	Тель-Авів, Ізраїль	750*	29
IV	1972	Гейдельберг, Німеччина	1004	44

*орієнтовна кількість

Перші Паралімпійські Ігри відбулися в Римі у 1960 р., у цих змаганнях брало участь 400 паралізованих спортсменів, які представляли 23 країни.. Усього в легкій атлетиці було розіграно 26 комплектів нагород. Фехтування було представлено двома видами зброї, а саме рапірою та шаблею. Найбільша кількість спортсменів представляли Італію, а також США, Велику Британію, які і очолили рейтингову таблицю, завоювавши найбільшу кількість медалей. У I Паралімпійських Іграх також брали участь спортсмени Ізраїлю, Нідерландів, Південної Африки, Бельгії, Швеції, Франції, Німеччини, Австралії та інших країн.

Програма передбачала змагання зі стрільби з лука, плавання, баскетболу, фехтування, метання дротиків, снукеру, настільного тенісу і легкої атлетики.

Стрільба з лука була включена в програму ігор як один з основних видів спорту, тому що на той час він вже став традиційним для змагань паралізованих спортсменів. Як відомо, саме з цього виду спорту і почалась історія паралімпійського спорту. Плавання і легка атлетика були включені в програму Паралімпійських Ігор як найбільш поширені види спорту, а також доступні спортсменам – інвалідам з різними ступенями ураження. В плаванні були представлені усі стилі і розіграно 62 комплекти нагород. В легкій атлетиці на перших іграх були представлені лише швидкісно-силові дисципліни, а саме метання спису, штовхання ядра та специфічний вид програми Паралімпійських Ігор - метання булави ("індіанського жезла"). Окрім того спортсмени змагалися у п'ятиборстві. Розіграно 3 комплекти медалей: 2 серед чоловіків і 1 серед жінок. Настільний теніс в подальшому

став одним з важливіших видів спорту не лише паралімпійської програми, а й реабілітаційних заходів. На перших іграх було розіграно 11 комплектів медалей. Спортсмени змагались індивідуально та в парах. Специфічним видом спорту було метання дротиків, особливістю змагань з якого є спільні змагання чоловіків та жінок. Протягом першого періоду програма Ігор розширилась на два офіційні види спорту, а саме паверліфтинг і лаунбол. Паверліфтинг включав лише одну нозологічно детерміновану вправу - жим лежачи. На II Паралімпійських Іграх, коли цей вид спорту був включений до програми, в різних вагових категоріях було розіграно 4 комплекти нагород. Змагання з лаунболу проходять на відкритих майданчиках з трав'яним покриттям і нагадують боулінг. Пізніше цей вид спорту поступився у програмах Паралімпійських Ігор іншим змаганням з кулями – бочі. З'явилися також два показові види – голбол та стрільба.

Протягом першого періоду кількість комплектів нагород зросла пропорційно кількості видів спорту від 113 на I Паралімпійських Іграх 1960 р. до 189 на IV Паралімпійських Іграх 1972р. Спостерігається лінійна динаміка незначного збільшення як видів спорту, так і комплектів нагород.

Кількість комплектів нагород, розіграних серед чоловіків та жінок суттєво не відрізнялася: у I Паралімпійських Іграх серед чоловіків було розіграно 60 золотих медалей, серед жінок – 52 медалі, що склало відповідно 53% та 46%, окрім цього один комплект нагород був розіграний у змішаному виді програми (метанні дротиків). До завершення першого періоду Паралімпійських Ігор співвідношення між чоловічими і жіночими видами програми суттєво не змінилося: чоловічі види програми займали 53-58%, жіночі 41-46%, змішані 0,6-0,9%.

Виявлено ще одну специфічну особливість змісту Паралімпійської програми, а саме істотну диспропорцію у видах змагань, що належать до різних груп видів спорту згідно класифікації за специфікою рухів, а також структурою змагальної і тренувальної діяльності (Рис. 2.6.).

Переважання (у середньому 48,2 %) циклічних дисциплін у програмі Паралімпійських Ігор пов'язано, насамперед з великою кількістю класифікаційних (стартових) груп в цих видах програми, широким розповсюдженням таких видів спорту як легка атлетика та плавання, доступністю цих видів спорту людям з різноманітними ураженнями. До 1972р. програма змагань з легкої атлетики була розширена такими дисциплінами, як слалом 60 м та 100 м, естафета 4×40 м та 4×60 м (в усіх цих видах програми спортсмени змагалися у візках). До IV Паралімпійських Ігор представництво циклічних видів спорту зменшилось до 43,4%, а збільшилась кількість швидко-силових дисциплін (від 22,1% до 25,7%), спортивних ігор і, особливо, багатоборств - з 0,9% до 4,8%.

Значно в меншій мірі в першому Паралімпійському періоді були представлені одноборства (2,6-5,8%, у середньому 4,6%) і складнокоординаційні види спорту (7,1-7,9%, у середньому 7,6%), дещо більша питома вага спортивних ігор (10,7%-14,8%, у середньому 12,6%) завдяки специфічним для Паралімпійських Ігор видам спорту, таким як

снукер та лаунбол. Для Ігор першого Паралімпійського періоду характерно і те, що їх програма формувалась досить стихійно і визначалась лише Міжнародною федерацією Сток-Мандевільських ігор, були відсутній регламентований механізм суддівства і проведення змагань, стандартизація організаційної і матеріальної бази, місця змагань не завжди були пристосовані для пересування на візках, тому залучалась велика кількість волонтерів; не було єдиного міжнародного координаційного органу. Певний вплив на формування програми чинили погляди й особиста позиція Людвіга Гуттманна. Всі Ігри першого Паралімпійського періоду проходили під назвою “Міжнародні Сток-Мандевільські Ігри”.

Загальна характеристика другого Паралімпійського періоду (1976-1988 рр.)

Другий Паралімпійський період характеризується значним розширенням і упорядкуванням програми Паралімпійських Ігор, збільшенням кількості їх учасників, залученням до Ігор спортсменів різних нозологічних груп, а також активним формуванням міжнародної організаційної структури інваспорту.

Хронологія та кількісний склад учасників Паралімпійських Ігор другого періоду представлені у таблиці 4.

Таблиця 4.

Хронологія Ігор другого Паралімпійського періоду

Проведення Ігор			Кількість учасників	
Ігри	Рік	Місце	Спортсменів	Країн
V	1976	Торонто, Канада	1657	42
VI	1980	Арнем, Нідерланди	2500*	42
VII	1984	Нью-Йорк, США	1780	41
		Сток-Мандевіль, Велика Британія	1100*	45
VIII	1988	Сеул, Південна Корея	3053	61

*орієнтовна кількість

Отже, протягом другого Паралімпійського періоду програма Ігор значно розширилась, були включені такі види спорту як волейбол, кульова стрільба, голбол, боротьба, велоспорт, футбол, кінний спорт, бочі, дзюдо, теніс – наприкінці другого періоду програма Ігор включала 17 видів спорту, що і пояснює значне збільшення кількості комплектів нагород. Непропорційно видам спорту більше, ніж в 2 рази, порівняно із IV Паралімпійськими Іграми, зросла кількість розіграних комплектів нагород: якщо у 1972 р. їх було 189, то у 1976 р. - 444 (Рис.2.10). Це пояснюється появою в легкій атлетиці великої кількості трекових дисциплін, а саме дистанцій 60 м, 100 м, 200 м, 400 м, 800 м, 1000 м та 1500 м, естафети 4×100м, і, відповідно, класифікаційних груп у них. Аналогічна ситуація спостерігалась і в плаванні.

Піком по кількості розіграних комплектів нагород став 1984р. - було розіграно 958 комплектів. В цей рік Паралімпійські Ігри проводились по два боки Атлантики: в Сток-Мандевілі і в Нью-Йорку, що було зумовлено бажанням спортсменів на візках провести свої Ігри окремо від спортсменів інших нозологій.

Хоча кількість видів спорту та комплектів нагород значно збільшилась, співвідношення між чоловічими та жіночими видами програми істотно не змінилося. Жіночі види програми – 37-41%, чоловічі – 57-62% та 0,3-2,1% – змішані, на відміну від Ігор Олімпіад, де таке співвідношення спостерігалось лише Іграх Олімпіади в Сіднеї у 2000 р. Лише на Паралімпійських Іграх 1988 р. зменшилась кількість жіночих видів програми до 30% і збільшилась кількість чоловічих до 69%.

Також збільшення кількості комплектів нагород пов'язане із збільшенням кількості нозологій спортсменів – учасників. Якщо у першому Паралімпійському періоді в іграх брали участь спортсмени лише однієї нозології (з пошкодженням хребта і спинного мозку), то вже в 1980 р. у Арнемі їх було чотири: спортсмени з ПХСМ, з ампутаціями, з вадами зору та наслідками церебрального паралічу. Відповідно, в кожній нозології з'явилась велика кількість стартових груп, що особливо проявилось на Іграх 1988р. (зустрічались випадки, коли в стартовій групі не набиралося навіть 3-х спортсменів). Вперше на цих Іграх до програми було включено марафон на інвалідних візках як показовий вид спорту, але між учасниками цієї дисципліни було розіграно 11 комплектів нагород.

Спортсмени різних нозологій наступним чином були представлені в різних видах спорту: баскетбол – спортсмени з пошкодженнями хребта і спинного мозку; велоспорт – спортсмени з вадами зору, ампутаціями, наслідками церебрального паралічу; бочі – спортсмени з наслідками церебрального паралічу; футбол – з наслідками церебрального паралічу; легка атлетика, плавання – усі види уражень; волейбол – з ампутаціями та іншими ураженнями опорно-рухового апарату; дзюдо – з вадами зору; кінний спорт – усі види уражень; теніс та стрільба з лука – з пошкодженнями хребта і спинного мозку; паверліфтинг – з пошкодженнями хребта і спинного мозку та ампутаціями; стрільба кульова – з пошкодженнями хребта і спинного мозку, ампутаціями, наслідками церебрального паралічу; настільний теніс – з пошкодженнями хребта і спинного мозку, ампутаціями, наслідками церебрального паралічу та іншими ураженнями опорно-рухового апарату; фехтування – з пошкодженнями хребта і спинного мозку та наслідками церебрального паралічу; голбол – з вадами зору; метання дротиків – з пошкодженнями хребта і спинного мозку; лаунбол – пошкодженнями хребта і спинного мозку.

Участь в Паралімпійських Іграх спортсменів різних нозологій зумовлено створенням у цьому періоді (1976-1988 рр.) Міжнародних спортивних федерацій (організацій): у 1978 р. – Міжнародної спортивно–

рекреаційної організації осіб з церебральним паралічем, у 1981 р. – Міжнародної спортивної асоціації осіб з вадами зору тощо.

Структура програм Паралімпійських Ігор, співвідношення груп видів спорту зазнали певних змін порівняно із першим періодом. Відбулося суттєве збільшення циклічних дисциплін (до 57,2%) за рахунок інших видів програми - складнокоординаційних (5,1%), спортивних ігор (8,0%) та одноборств (3,1%). Майже не змінилася питома вага швидкісно-силових дисциплін та багатоборств (23,5 та 3,1% відповідно).

У зв'язку із зростанням популярності і авторитету Паралімпійських Ігор як соціального явища виникла необхідність створення координаційного органу, який би визначав зміст паралімпійської програми і забезпечував збалансованість між різними видами спорту з огляду на інтереси міжнародних спортивних організацій, зацікавлених у поширенні свого виду спорту. В березні 1982 р. створено координаційний комітет (ІСС) для проведення спортивних змагань інвалідів. Паралімпійські Ігри 1984 р. вперше було проведено централізовано під керівництвом єдиного міжнародного органу – Міжнародного Координаційного Комітету.

У 1988 р. VIII Паралімпійські Ігри були проведені на тих самих спортивних спорудах та майданчиках, що і Ігри Олімпіади у Сеулі. За ствердженням колишнього Президента Міжнародного Паралімпійського Комітету д-ра Роберта Стедварда, саме на VIII Паралімпійських Іграх відбулася зміна Паралімпійських пріоритетів з реабілітації на спорт вищих досягнень.

Після понад двадцятирічної перерви вдалося повернутися до задуму сера Л. Гуттманна і проводити Паралімпійські Ігри в тому самому місті і на тих самих спортивних спорудах, що й Ігри Олімпіади. Можливість реалізувати це історичне рішення сприяла значному підвищенню соціального значення Паралімпійських Ігор та актуалізації назви цих змагань – використання префіксу “пара” – “подібний” або “той, що приєднався”. Взагалі ж у другому Паралімпійському періоді Ігри мали назви “Торонтолімпіада” (1976 р.), “Олімпіада для інвалідів. Арнем” (1980 р.), “Паралімпійські Ігри” (1984 та 1988 рр.)

Загальна характеристика третього Паралімпійського періоду (З 1992 Р.)

У третьому Паралімпійському періоді Паралімпійський спорт набуває повного суспільного визнання і стає суттєвою складовою громадського життя. У третьому Паралімпійському періоді визначальним фактором у розвитку Паралімпійського спорту стає діяльність Міжнародного Паралімпійського Комітету, що його було створено у 1989 р., і членами якого стали шість міжнародних спортивних організацій: Міжнародний Спортивний Комітет Глухих, Міжнародна Федерація Сток-Мандевільських Ігор, Міжнародна Спортивна Організація Інвалідів, Міжнародна Спортивна і Рекреаційна Асоціація (осіб з) Церебральним Паралічем, Міжнародна Спортивна

Асоціація Сліпих, Міжнародна Спортивна Асоціація (для осіб) з Розумовими Вадами. Президентом Міжнародного Паралімпійського Комітету було обрано д-ра Роберта Стедварда.

Хронологія та кількісний склад учасників Паралімпійських Ігор третього періоду представлені у таблиці 5.

Формування програм Паралімпійських Ігор у третьому періоді відбувалося під впливом суспільних чинників, що виявилось в наданні переваги більш видовищним і поширеним у світі, а також у Олімпійській програмі видам спорту.

Таблиця 2.5.

Хронологія Ігор третього Паралімпійського періоду

Проведення Ігор			Кількість учасників	
Ігри	Рік	Місце	Спортсменів	Країн
IX	1992	Барселона, Іспанія	3020	82
X	1996	Атланта, США	3195	103
XI	2000	Сідней, Австралія	3843	127
XII	2004	Афіни, Греція	3969	136
XIII	2008	Пекін, Китай	4000	148
XIV	2012	Лондон, Велика Британія	4236	160

Саме через надання переваги більш видовищним і поширеним у світі, а також у Олімпійській програмі видам спорту до програм Ігор третього Паралімпійського періоду було включено регбі на візках, вітрильний спорт, поверненено після нетривалої відсутності (1988 р.) кінний спорт. З іншого боку, з програми було вилючено менш популярні снукер та лаунбол. Таким чином, кількість видів спорту в період з Ігор 1992 р. до Ігор 2008 р. зросла від 15 до 20. В перспективі до 2016 року кількість видів спорту сладе 22.

Кількість комплектів нагород, розіграних у IX Паралімпійських Іграх (Барселона, 1992 р.) значно зменшилася порівняно з Сеульськими іграми 1988 р. – з 729 до 491, що пояснюється об'єднанням класифікаційних груп різних нозологій не за видами ушкоджень, а за збереженими можливостями. Фактично, було запроваджено сучасні принципи функціональних класифікацій спортсменів-паралімпійців. Протягом третього Паралімпійського періоду кількість комплектів розіграних нагород збільшувалась пропорційно кількості видів спорту – від 491 до 550 (Рис.2.17.), розіграних у XI Паралімпійських Іграх (Сідней, 2000 р.) У останніх Паралімпійських Іграх XX століття були представлені 127 країн та 3843 спортсмена, тобто кількість країн зросла в 6 разів, а кількість спортсменів в 9,5 разів порівняно з першими Паралімпійськими іграми 1960 р., що свідчить про бурхливий розвиток і популярність Паралімпійського спорту. Кількість жіночих видів програми у 1992 р. порівняно з 1988 р. незначно збільшилась (з 30% до 32,4%), відповідно представництво чоловічих видів програми зменшилось (з 68,9% до 64,4%). Окрім того

починає збільшуватись кількість змішаних видів програми у зв'язку з обмеженою кількістю спортсменів однієї статі з однаковим видом пошкодження та обмеженням можливості розширення програми Ігор.

Змішані дисципліни представлені такими як бочі (у всіх Іграх, окрім 1984 р., змагалися разом чоловіки і жінки), частково велоспорт (на XI Іграх у міксті було розіграно 20 комплектів нагород), регбі на візках, вітрильний спорт, кінний спорт, кульова стрільба.

Співвідношення груп спортивних дисциплін у цьому періоді є практично незмінним: циклічні 59-61% (в середньому 60,4%), швидко-силові 19-21% (в середньому 20,2%), спортивні ігри 8,7-9% (в середньому 8,8%), складнокоординаційні 4,7-5,4% (в середньому 5%), багатоборства 1,3-1,5% (в середньому 1,4%). Це дає підстави стверджувати, що відбулася відносна стабілізація програми літніх Паралімпійських Ігор.

Третій Паралімпійський період знаменувався і подальшим розширенням нозологічного складу спортсменів. Були залучені спортсмени з затримкою розумового розвитку, однак нині їх участь у Паралімпійських Іграх призупинена через класифікаційні проблеми.

Зимові Паралімпійські Ігри

Зимові види спорту для інвалідів почали поступово виникати після Другої світової війни, тому що багато постраждалих військовослужбовців намагалися повернутися до своїх спортивних занять.

Один з засновників зимового спорту для інвалідів австрієць З.Звickнагль (S.Zwacknagl) із двома ампутованими ногами, експериментував із використанням протезів у лижному спорті. Нововведення торкнулися і лижного спорядження. Виник, наприклад, трьохслід (three-track) - лижа на одній нозі, із використанням двох лижних палиць-стабілізаторів, що мають закріплені маленькі лижі і разом залишають на снігу три сліди. Перші змагання з лижного спорту three-track у Австрії у лютому 1948 року зібрали 17 учасників. З 1970 року розпочалися змагання з лижного спорту між спортсменами різних нозологічних груп.

У 1974 році був проведений перший чемпіонат світу у Гранд Борнанд, у Франції, у програмі якого були представлені гірськолижний спорт і лижні гонки для спортсменів з ампутаціями і вадами зору.

У сучасних Зимових Паралімпійських Іграх спортсмени з вадами зору беруть участь у змаганнях у парі з лідером – зрячим спортсменом. Спортсмени з однобічною ампутацією вище коліна змагаються на одній лижі зі стабілізаторами, з однобічною ампутацією нижче коліна, можуть використовувати протези і змагатися так само, як здорові спортсмени. Спортсмени з двобічними ампутаціями або з ушкодженнями спинного мозку використовують лижні «боби» і т.д.

Спортсмени розподіляються на стартові групи, позначені «LW» або «B» (від англ. “locomotion winter” – рух взимку та “blindness” - сліпота)

Так, учасники змагань з гірськолижного спорту поділяються на три категорії: спортсмени що змагаються стоячи (LW1 - LW9), сидячи на пристосуванні “монолижа” або “боб” (LW10 - LW12), спортсмени з порушенням зору (B1-3). Учасники змагань з лижних гонок і біатлону розділяються на три основні категорії: спортсмени, що змагаються стоячи (LW2-9), сидячи (LW10-12), із порушенням зору (B1-3). У свою чергу кожна категорія підрозділяється на класи у відповідності зі ступенем наявного порушення організму. Існують також комбіновані класи із системою гандикапу. До призупинення участі *INAS-FID* у Паралімпійських Іграх (2000 р.), спортсмени з порушеннями інтелекту виступали в окремій групі. Більш детально класифікації спортсменів у Паралімпійських Іграх подано у відповідному розділі.

Хронологія і нозологічний склад учасників Зимових Паралімпійських Ігор подані в таблицях 7 та 8 відповідно.

Таблиця 7.

Хронологія Зимових Паралімпійських Ігор

Проведення Ігор		Кількість учасників	
Рік	Місце	Спортсменів	Країн
1976	Орнсколдсвік, Швеція	250*	14
1980	Гейло, Норвегія	350*	18
1984	Інсбрук, Австрія	350*	22
1988	Інсбрук, Австрія	397	22
1992	Альбервілль, Франція	475	24
1994	Ліллекхаммер, Норвегія	1000*	31
1998	Нагано, Японія	571	32
2002	Солт-Лейк-Сіті, США	580	36
2006	Турин, Італія	600	39
2010	Ванкувер, Канада	506	44
2014	Сочі, Росія		45
*орієнтовна кількість			

Таблиця

8. Нозологічні групи спортсменів у Зимових Паралімпійських Іграх

Рік та місце проведення Паралімпійських Ігор	Порушення зору	Ампутації	Пошкодження спинного мозку	Інші порушення опорно-рухового апарату ("Les Autres")	Наслідки церебрального паралічу	Порушення інтелекту
1976, Орнсколдсвік						
1980, Гейло						
1984, Інсбрук						
1988, Інсбрук						
1992, Альбервілль						
1994, Ліллекхаммер						
1998, Нагано						
2002, Солт-Лейк-Сіті						
2006, Турин						
2010, Ванкувер						
2014, Сочі						
 Офіційна участь						
 Демонстраційна участь						

Перші Зимові Паралімпійські Ігри проводилися в 1976 році у Орнсколдсвіку, Швеція. Були проведені змагання з гірськолижного спорту і лижних гонок серед спортсменів з ампутаціями і вадами зору, як показовий вид було подано санні перегони. У неофіційному командному заліку першенствували німецька команда, що завоювала 27 медалей (9 золотих, 12 срібних та 6 бронзових), швейцарські спортсмени з 11 медалями (9 золотими, срібною та бронзовою) і паралімпійці Фінляндії з 8 золотими, 7 срібними і 7 бронзовими медалями.

Успіх перших Ігор спонукав організаторів до проведення других Зимових Паралімпійських Ігор у 1980 році в Гейло, Норвегія, де також був проведений показовий захід - швидкісний спуск на санях. У неофіційному заліку перемогла команда Фінляндії, на рахунку якої було 13 золотих, 7 срібних і 9 бронзових медалей. За ній розташувалися Норвегія з 11 золотими, 7 срібними, 4 бронзовими медалями й Австрія - по 6 золотих і бронзових, 10 срібних медалей.

У 1984 році, на XIV зимових Олімпійських Іграх у Сараєво 30 спортсменів-ампутантів продемонстрували гігантський слалом на трьох лижах. III Зимові Паралімпійські Ігри проходили в 1984 році в Інсбруці, Австрія і завершилися перемогою австрійської команди з 41 золотою, 21 срібною і 20 бронзовими медалями. Другими були фіні - 19 золотих, 9 срібних і 6 бронзових медалей, третіми - норвежці (15-14-12).

Зимова Паралімпіада 1988 року знову проводилася у Інсбруці, Австрія. Паралімпійці не зібралися в Олімпійському Калгарі через фінансові й організаційні проблеми. У IV Зимових Паралімпійських Іграх взяли участь 397 спортсменів із 22 країн. Вперше були проведені змагання з гірськолижного спорту і лижних гонок сидячи в бобах.

У цих Іграх уперше взяла участь команда СРСР, що завоювала 2 бронзові медалі. Норвегія, Австрія і Німеччина завоювали 60 (25-21-14), 44 (20-10-14) і 30 (9-11-10) медалей відповідно.

V Зимові Паралімпійські Ігри проходили в Альбервіллі (Франція) у 1992 році. Вперше Зимові Паралімпійські Ігри були проведеними у столиці Зимових Олімпійських Ігор, але через непридатність льодових арен для спортивних заходів інвалідів, проводилися лише змагання з гірськолижного спорту і лижних гонок. По цих видах спорту були проведені також показові виступи спортсменів із вадами розумового розвитку. Перемогла команда США з 45 медалями.

Внаслідок змін регламенту Олімпійських Ігор, що передбачали проведення Зимових Олімпійських Ігор через два роки після Ігор Олімпіади, наступні Зимові Паралімпійські Ігри були проведені в 1994 році в Ліллекхаммері, Норвегія, продемонструвавши єдність Олімпійського і Паралімпійського рухів. Близько 1000 спортсменів були розселені в Паралімпійському селищі, пристосованому для пересування на колясках. Церемонія відкриття відбулася 10 березня у присутності Її Величності королеви Норвегії.

Гора Хаф'ель, висотою 1050 м стала ареною проведення блискучих і ефектних змагань у гірськолижному спорті. Норвежець Като Заль Педерсен, який запалив Паралімпійський вогонь, переміг у супергіганті, а американець Брайан Сантос виграв змагання у гігантському слаломі.

У Ліллекхаммері відбувся дебют Паралімпійського хокею сидячи, що у подальшому став надзвичайно популярним видом Паралімпійської програми. У фіналі шведська команда перемогла норвезьку, реалізувавши буліт.

Змагання з лижних гонок і біатлону проводилися на лижному стадіоні Биркебайнерен. Норвежці здобули золото у лижній естафеті сидячи. Представники країни-організатора також домінували в Паралімпійській санній версії ковзанярського спорту.

Команда хазяїв Ігор завоювала найбільшу кількість медалей - 64, у тому числі 29 золотих, 22 срібних і 13 бронзових. Команда Німеччини, також із 64 медалями (25-21-18) посіла друге місце в неофіційному заліку, випередивши США (24-12-7).

Церемонію закриття 19 березня в Гакон Холе відвідали король і королева Норвегії.

VII Зимові Паралімпійські Ігри 1998 року, були першими Зимовими Паралімпійськими Іграми, що проводились за межами Європи - у Нагано (Японія) і допомогли поглибити інтеграцію спортсменів-інвалідів, а також розширити міжнародний ареал Паралімпійського спорту. Його Імператорська Високість Принц Японії офіційно оголосив Ігри відкритими 5 березня. Ігри проводилися з 5 по 14 березня.

Протягом 10 днів були проведені змагання у 34 дисциплінах 5 видів спорту - гірськолижного спорту, лижних гонок, біатлону, ковзанярського спорту і хокею.

На Ігри в Нагано прибули 571 спортсмен і 575 осіб делегацій із 32 країн.

Спортсмени Норвегії повторили успіх попередніх Ігор і посіли перше місце в неофіційному заліку з 18 золотими медалями. Німеччина розмістилася слідом із 14 золотими медалями, за нею були Сполучені Штати із 13 золотими нагородами. Збірна команда України (12 спортсменів) завоювала 9 медалей: 3 золоті, 2 срібні, 4 бронзові.

Ігри у Нагано яскраво продемонстрували зростання суспільного інтересу до зимового Паралімпійського спорту, для їх висвітлення прибуло 1468 представників засобів масової інформації. Під час Ігор було зареєстровано 151376 глядачів, у тому числі 15634 на Церемоніях відкриття і закриття. Офіційна Web-сторінка Ігор зареєструвала протягом Ігор 7700000 відвідувань, по 1000000 у перший та другий дні змагань.

VIII Зимові Паралімпійські Ігри 2002 року проводилися 7-16 березня в Солт-Лейк-Сіті, у США.

Вперше офіційно діяв спільний Організаційний Комітет Зимових Олімпійських і Зимових Паралімпійських Ігор. “Ця концепція була дуже успішна і буде моделлю для усіх майбутніх Оргкомітетів” сказав Президент Міжнародного Паралімпійського Комітету Ф.Кравен. Оргкомітети Атен-2004 і Турина-2006 також прийняли цю структуру.

Церемонія відкриття Ігор відбулася 7 березня на Олімпійському стадіоні Райс-Екклз. Ерік Вейхенмейер, перший сліпий спортсмен, що підкорив Еверест, ніс Паралімпійський смолоскип у супроводі собаки-поводиря і запалив Паралімпійський вогонь разом з американськими монолижниками Маффі Девис та Крисом Вадделлом. У шоу відкриття брали участь зірки естради Стіві Уандер, Ванесса Мей та ін.

У програмі Ігор були представлені гірськолижний спорт, лижні гонки, біатлон і хокей. Відбувся зимовий Паралімпійський дебют Андори, Чилі, КНР, Хорватії, Греції й Угорщини. Кваліфікаційні стандарти Солт-Лейк-Сіті були дуже суворими для забезпечення високого рівня результатів і проведення Ігор. 58-літня норвезька спортсменка Ронгильда Мюклебуст виграла у своєму класі (LW 12) чотири лижні гонки сидячи і одну в біатлоні, випередивши українку Олену Юрковську, що завоювала 1 срібну і три бронзових медалі.

З 250000 квитків, було продано біля 85 %. Найбільша кількість глядачів відвідала Церемонію відкриття і хокейний фінал США - Норвегія, де першештвували хокеїсти США.

Ігри висвітлювалися понад 800-ми акредитованими представниками засобів масової інформації, велися всесвітні прямі трансляції змагань.

На жаль, 12 березня був зареєстрований перший допінг-випадок в історії Зимових Паралімпійських Ігор. Німецький біатлоніст Томас Олснер був позбавлений золотої Паралімпійської нагороди і дискваліфікований на два роки.

У неофіційному командному заліку перше місце виборола Німеччина, на рахунку якої було 33 медалі, у тому числі 17 золотих, 1 срібна і 15 бронзових. Другими були спортсмени США з 43 медалями (10 золотих, 22 срібних і 11 бронзових), третіми норвежці з 19 медалями, серед яких було 10 золотих, 3 срібних і 6 бронзових.

Збірна команда України у складі 11 спортсменів завоювала 12 медалей (6 срібних і 6 бронзових).

2. Загальна характеристика Дефлімпійського руху.

Перші спроби залучення інвалідів з вадами слуху до спорту були ще в ХІХ столітті, коли у 1888 році в Берліні було засновано перший спортивний клуб для глухих.

Перші "Олімпійські ігри для глухих" було проведено у Парижі (Франція) з 10 по 17 серпня 1924 року завдяки ентузіазму Ежена Рубен-Алке. У змаганнях брали участь представники національних федерацій Бельгії, Великої Британії, Нідерландів, Польщі, Франції та Чехословаччини. До змагань також допустили спортсменів Італії, Румунії та Угорщини, які ще не мали своїх національних федерацій. До програми ігор увійшли п'ять видів спорту: легка атлетика, велоспорт, футбол, стрільба та плавання. Успіх ігор перевершив усі сподівання, і це стимулювало організаторів відповідно до Олімпійських традицій проводити їх щочотири роки. Нині ці Ігри розглядаються як „І Міжнародні Тихі ігри”.

16 серпня 1924 року представники спортивних федерацій-учасниць ігор утворили Міжнародний спортивний комітет глухих з метою об'єднання всіх спортивних федерацій глухих спортсменів, організації і забезпечення проведення регулярних міжнародних спортивних змагань. На Першому конгресі CISS у Брюсселі 31 жовтня 1926 р. був прийнятий статут цієї організації. До початку другої світової війни до Міжнародного спортивного комітету глухих вступили Німеччина, Швейцарія, Данія, Норвегія, Фінляндія, Швеція, Австрія, США, Японія та Болгарія, а в 1949 році - Іспанія та Югославія.

З свого боку, МОК не залишає без уваги діяльність Міжнародного спортивного комітету глухих з популяризації спорту інвалідів, і з 15 липня 1955 року проголошує офіційне його визнання Міжнародною федерацією з Олімпійським статусом. Цього ж року відбулося приєднання до Міжнародного спортивного комітету глухих Австралії та Нової Зеландії. У

1957 році, на XIV Конгресі Міжнародного спортивного комітету глухих до нього прийняли Аргентину, Грецію, Іран, Ізраїль, НДР, СРСР, Туреччину, Уругвай та Чилі.

За заслуги у розвитку спорту серед глухих, реалізацію олімпійських ідеалів та практичний внесок у розвиток Міжнародного олімпійського руху Міжнародний олімпійський комітет у 1966 році нагородив Міжнародний спортивний комітет глухих Олімпійським Кубком Кубертена. На XIX конгресі в Берчтесгадені в 1967 році прийняли назву "Всесвітні ігри глухих".

У 1983 р. Міжнародний спортивний комітет глухих прийняв дві класифікації членства, угоду про вибір місця проведення ігор за шість років заздалегідь, а також положення про обмеження числа супроводу посадовими особами спортсменів команд на Всесвітніх іграх глухих. Цього ж 1983 р. Міжнародний спортивний комітет глухих разом з іншими організаціями з метою збільшення коштів, що їх використовують у здійсненні фінансової підтримки міжнародних спортивних організацій інвалідів, взяв участь у заснуванні Міжнародного спортивного фонду інвалідів.

Міжнародний спортивний комітет глухих спільно з іншими організаціями брав участь у створенні Міжнародного координаційного комітету, Міжнародного спортивного фонду інвалідів, Міжнародного паралімпійського комітету, проголошенні гасла "Рівність через спортивні змагання" тощо. З 1985 року прапори Міжнародного олімпійського комітету та Міжнародного спортивного комітету глухих майорять на літніх та зимових Всесвітніх іграх глухих. У 1990 р. на конгресі Міжнародного спортивного комітету глухих у Гронінгені (Нідерланди), що він був профінансований Міжнародним олімпійським комітетом, була підписана угода про співпрацю між Міжнародним паралімпійським комітетом та Міжнародним спортивним комітетом глухих. Основними її положеннями було визнання Всесвітніх ігор глухих змаганнями того ж статусу, що і Паралімпійські ігри; визнання Міжнародного спортивного комітету глухих організацією, що проводить змагання серед глухих; визнання незалежності та автономності усіх національних федерацій глухих спортсменів; домовленість про фінансову підтримку Міжнародного спортивного комітету глухих на пропорційній основі тощо.

Але згодом Міжнародний паралімпійський комітет, який фінансувався МОК, перетворився на самостійний центр з управління паралімпійським рухом, став домінувати у спортивному русі інвалідів, проводив свою роботу безпосередньо з національними спортивними організаціями інвалідів, минаючи інколи Міжнародний спортивний комітет глухих і, як правило, національні федерації глухих. З 90-х років XX століття у багатьох країнах національні федерації глухих стали втрачати свої зв'язки з Національними олімпійськими комітетами, втрачати підтримку з боку національних спортивних організацій інвалідів.

За свідченням экс-президента Міжнародного спортивного комітету глухих Джеральда Джордана (Jerald Jordan) Міжнародний спортивний комітет глухих також звинувачував Міжнародний паралімпійський комітет у

тому, що виділені йому кошти не були розподілені згідно із угодою між організаціями.

Тому у 1993 р. на конгресі Міжнародного спортивного комітету глухих у Софії (Болгарія) було поставлено питання або про вихід з Міжнародного паралімпійського комітету, або припинення ігор глухих та участь у Паралімпійських іграх. Було офіційно надіслано листа до МОК, у якому організація ставила питання про визнання ним ігор глухих у випадку виходу Міжнародного спортивного комітету глухих зі складу Міжнародного паралімпійського комітету. Разом з тим, Міжнародний спортивний комітет глухих цікавили умови участі глухих спортсменів у Паралімпійських іграх. МОК не надав офіційної відповіді, але неофіційно дав зрозуміти, що цінує членство Міжнародного спортивного комітету глухих у Міжнародному паралімпійському комітеті. Міжнародний спортивний комітет глухих залишився членом МПК, але прийняв рішення про продовження проведення Всесвітніх ігор глухих та недоцільність участі глухих у Паралімпійських іграх.

Недоцільність участі у Паралімпійських іграх обґрунтовувалася тим, що глухі вважають себе не інвалідами, а частиною культурної та мовної меншості людства - здоровими людьми без фізичних та психічних ушкоджень; змагання глухих спортсменів проводяться за тими ж спортивним правилам як і у здорових спортсменів, за винятком деяких змін технічного характеру (дії арбітрів повинні бути чітко видимими, наприклад, світловими сигналами). Крім того, на Паралімпійських іграх глухі спортсмени мали змагатися не з іншими інвалідами, а з спортсменами своєї міжнародної федерації. Тому цілком логічно виникло питання про доцільність відмови від своїх змагань, що проводилися 75 років. Ще одним аргументом був мовний бар'єр, що існує між глухими спортсменами та спортсменами інших нозологій. Висловлювалось також застереження, що участь значної кількості глухих спортсменів у Паралімпійських іграх може спричинити до зменшення кількості учасників змагань, що їх представляють інші спортивні федерації інвалідів, а це не відповідає інтересам цих організацій і завданням Паралімпійських ігор.

В свою чергу, Міжнародний олімпійський та Міжнародний паралімпійський комітети продовжили визнавати Всесвітні ігри глухих та Міжнародний спортивний комітет глухих.

Згідно з дозволом МОК з 2001 року Всесвітні ігри глухих офіційно називаються Дефлімпійськими іграми. 27 лютого 2003 р. 38-й Конгрес Міжнародного спортивного комітету глухих прийняв рішення про запровадження назви "Міжнародний Дефлімпійський комітет" (International Deaflympic Committee).

Сучасний Дефлімпійський символ, що розроблено у 2003 графіком Ральфом Фернандесом, символізує міжнародну культуру глухих, мову, єдність і послідовність. У символі відзеркалено око, дактильні знаки „ОК”, „добре”, і „великий”, що частково перекривають один одного (рис. 5.3).

Символ об'єднує чотири кольори прапорів регіональних конфедерацій

–Азійсько-Тихоокеанської спортивної федерації глухих, Європейської спортивної організації глухих, Панамериканської спортивної федерації глухих та Конфедерації Африканського спорту глухих.

Сьогодні в Міжнародному Дефлімпійському русі зі статусом повного членства об'єднано 98 країн, в т.ч Кот-д'Івуар та Сьєрра Леоне, котрі вперше візьмуть участь в літніх Дефлімпійських іграх у 2009 році (табл.9).

Таблиця 9

Країни у Міжнародному Дефлімпійському русі

№	Країна	Рік
1	Бельгія	1924
2	Велика Британія	1924
3	Нідерланди	1924
4	Польща	1924
5	Франція	1924
6	Чехія	1924
7	Італія	1926
8	Німеччина	1926
9	Австрія	1928
10	Сербія	1928
11	Данія	1929
12	Норвегія	1929
13	Фінляндія	1929
14	Швеція	1929
15	Швейцарія	1930
16	США	1935
17	Японія	1935
18	Болгарія	1939
19	Румунія	1939
20	Іспанія	1949
22	Австралія	1955
23	Нова Зеландія	1955
24	Аргентина	1957
25	Греція	1957
26	Ізраїль	1957
27	Ісламська Республіка Іран	1957
28	Турція	1957
29	Канада	1959
30	Індія	1963
31	Бразилія	1965
32	Мексика	1965
33	Венесуела	1967
34	Ірландія	1969

35	Португалія	1969
36	ПАР	1975
37	Бангладеш	1977
38	Ісландія	1983
39	Гонконг	1985
40	Кіпр	1985
41	Корея	1985
42	Кувейт	1987
43	Китай	1989
44	Пакистан	1991
45	Росія	1991
46	Тайпей	1991
47	Алжир	1993
48	Білорусь	1993
49	Зімбабве	1993
50	Естонія	1993
51	Кенія	1993
52	Куба	1993
53	Латвія	1993
54	Литва	1993
55	Малайзія	1993
56	Молдова	1993
57	Словакія	1993
58	Словенія	1993
59	Україна	1993
60	Хорватія	1993
61	Азербайджан	1995
62	Грузія	1995
63	Індонезія	1995
64	Замбія	1995
65	Казахстан	1995
66	Туркменія	1995
67	Макау	1997
68	Македонія	1997
68	Монголія	1997
70	Свазіленд	1997
71	Уганда	1997
72	Узбекистан	1997
73	Філіппіни	1999
74	Арменія	2001
75	Гана	2001
76	Мальта	2001

77	Нігерія	2001
78	Саудівська Аравія	2001
79	Сінгапур	2001
80	Таїланд	2001
81	Уругвай	2001
82	Чилі	2001
83	Бахрейн	2005
84	Гвінея	2005
85	Єгипет	2005
86	Камерун	2005
87	Колумбія	2005
88	Малі	2005
89	ОАЕ	2005
90	Перу	2005
91	Сенегал	2005
92	Танзанія	2005
93	Туніс	2005
94	Фіджі	2005
95	Болівія	2007
96	Гамбія	2007
97	Кот-д'Івуар	з 2009
98	Сьєрра Леоне	з 2009

Як свідчить хронологічна таблиця, до другої Світової війни лише 19 країн включилися у спортивний рух глухих. Причому, окрім Японії та США це були європейські країни. Не збільшилася активність країн по залученню до міжнародного спортивного руху осіб з вадами слуху і в II-й половині XX століття. В період з 1949 по 1989 рр. членами цього руху стали ще 14 країн. Хоча в цей період можна відмітити значне розширення географії країн-учасниць. Найбільш активно кількість учасників дефлімпійського руху почала зростати в кінці XX – на початку XXI ст.. Це, насамперед, можна пояснити активними політичними процесами, що відбувалися у світі (створення нових країн з колишнього соціалістичного табору) та, що найбільш важливо, активізацією діяльності МСКГ по співпраці з МОК. Починаючи з 2001 року – року офіційного дозволу МОК на зміну назви (на Дефлімпійський) до цього руху долучилася рекордна кількість країн – 24. Результати хронологічного аналізу залучення країн до участі у міжнародному спортивному русі глухих, практично, узгоджується із даними літератури щодо періодизації розвитку цієї складової Олімпійського руху. (I період – 1924-1953 рр. – період до офіційного визнання Міжнародним Олімпійським комітетом; проведення I-VII Міжнародних Тихих ігор; II період – 1957-1989 рр. – період після офіційного визнання Міжнародним Олімпійським комітетом; III період – з 1993 р. – період після прийняття Міжнародним спортивним комітетом глухих рішення про відмову від участі у

Паралімпійських іграх та продовження проведення Всесвітніх ігор глухих, залученням до участі у них команд незалежних країн - колишніх республік СРСР. Останній чинник набуває особливого значення, враховуючи перемогу однієї з цих команд – збірної команди України у XX Дефлімпійських іграх (2005 р., Мельбурн, Австралія).

Хронологія Дефлімпійських ігор.

Таблиця 10

Хронологія проведення літніх Дефлімпійських ігор

Проведення ігор			Кількість учасників	
Ігри	Рік	Місто	Спортсменів	Країн
I	1924	Париж, Франція	145	9
II	1928	Амстердам, Нідерланди	210	10
III	1931	Нюрнберг, Німеччина	316	14
IV	1935	Лондон, Велика Британія	283	12
V	1939	Стокгольм, Швеція	264	13
VI	1949	Копенгаген, Данія	405	14
VII	1953	Брюссель, Бельгія	524	16
VIII	1957	Мілан, Італія	625	25
IX	1961	Гельсінкі, Фінляндія	595	24
X	1965	Вашингтон, США	696	27
XI	1969	Белград, Югославія	1183	33
XII	1973	Мальме, Швеція	1061	32
XIII	1977	Бухарест, Румунія	1468	37
XIV	1981	Кельн, Німеччина	1663	32
XV	1985	Лос-Анджелес, США	1648	29
XVI	1989	Крайстчерч, Нова Зеландія	1469	32
XVII	1993	Софія, Болгарія	1900	51
XVIII	1997	Копенгаген, Данія	2078	57
XIX	2001	Рим, Італія	2405	70
XX	2005	<i>Мельбурн, Австралія</i>	<i>2300*</i>	<i>75</i>
XXI	2009	Тайбей Китай	2498	77
XXII	2013	Афіни Греція	2900	92

Таблиця 11

Хронологія проведення зимових Дефлімпійських ігор

Проведення ігор			Кількість учасників	
Ігри	Рік	Місто	Спортсменів	Країн
I	1949	Зеефельд, Австрія	33	5
II	1953	Осло, Норвегія	53	6
III	1955	Оберраммергау, Німеччина	61	7
IV	1959	Монтана, Швейцарія	56	8
V	1963	Аре, Швеція	53	8
VI	1967	Берхтесгаден, Німеччина	86	12
VII	1971	Адельбаден, Швейцарія	92	13

VIII	1975	Лейк-Плесід, США	268	15
IX	1979	Мерібель, Франція	180	14
X	1983	Ма де Камподожліо, Італія	191	16
XI	1987	Осло, Норвегія	225	15
XII	1991	Банфф, Канада	287	18
XIII	1995	Іллас, Фінляндія	312	20
XIV	1999	Давос, Швейцарія	273	18
XV	2003	Саундсвіль, Швеція	1000*	25
XVI	2007	Солт Лейк Сіті, США	298	23
XVII	2011	Високі Татри, Словаччина	відмінено	
XVIII	2015	Ханти-Мансійськ, Магнітогорськ, Росія	336	27

Таким чином, головними чинниками визнання дефлімпійського спорту як складової міжнародного олімпійського руху є заслуги у розвитку спорту серед глухих, реалізація олімпійських ідеалів, практичний внесок у розвиток міжнародного олімпійського руху та відповідність принципів дефлімпійського спорту діяльності принципам олімпізму.

Основними етапними подіями розвитку дефлімпійського спорту є:

- проведення перших всесвітніх змагань осіб з вадами слуху (Париж, 1924 рік);
- створення Міжнародного комітету спорту глухих (1924 рік);
- проведення перших всесвітніх зимових ігор глухих (1949 рік);
- офіційне визнання Міжнародного комітету спорту глухих Міжнародним Олімпійським комітетом Міжнародною федерацією з Олімпійським статусом (1955 рік);
- нагородження Міжнародного спортивного комітету глухих Міжнародним олімпійським комітетом Олімпійським Кубком Кубертена (1966 рік);
- офіційний дозвіл МОК на зміну назви Всесвітніх ігор глухих на Дефлімпійські ігри (2001 рік).

4. Загальна характеристика Спеціальних Олімпіад.

Історія Спеціальних Олімпіад нерозривно пов'язана із діяльністю Юніс Кеннеді-Шрайвер та Сарджента Шрайвера, які є його незмінними керівниками.

Юніс Кеннеді-Шрайвер - фундатор та почесний голова Міжнародної організації Спеціальних Олімпіад ("Special Olympics Inc."), виконавчий віце-

президент фонду Джозефа Кеннеді.

У 1918 р. народилася Розмарі Кеннеді, доля якої вплине на все життя її молодшої сестри - Юніс Кеннеді, яка народилась у 1921 р. З дитинства Розмарі та Юніс були дружними сестрами і любили одна одну. Але з часом виявилось, що Розмарі відстає у розумовому розвитку. У 1941 р. Розмарі зробили невдалу операцію на мозку, яка ще більше погіршила становище дівчини. Юніс Кеннеді доглядала свою сестру і робила все від неї залежне для полегшення її життя. Ця трагедія мала вплив на Юніс і все своє життя вона присвятила допомозі людям, сім'ї яких спіткала така сама біда.

У 1963 р Юніс Кеннеді-Шрайвер створила для 100 дітей і дорослих літній спортивно-оздоровчий табір у родинному маєтку в Мериленді (США). Цей табір було започатковано саме для людей з вадами розумового розвитку. Американська Асоціація здоров'я, фізичного виховання та рекреації підтримала цей рух, керівництво парків та зон відпочинку Чикаго запропонувало організацію спеціальних змагань як частину загальних літніх оздоровчих програм, а Фонд Кеннеді виділив гранти для таких таборів. Програми роботи з людьми, які мають порушення інтелектуального розвитку були включені до Програм Президентської комісії з питань фізичної підготовки та спорту.

У 1957 р. Ю.Кеннеді-Шрайвер стає директором Фонду Джозефа Кеннеді. Під її керівництвом Фонд ініціював створення Комітету з питань затримки розвитку людини при Президентові (1961) та розвиток Національного інституту здоров'я дитини та розвитку людини (1962), започаткував премії за дослідження питань затримки розвитку людини (1962), розробив стандарти фізичного розвитку та тести інтелектуального розвитку (1963), ініціював п'ятирічну інформаційну програму Національної Ради Реклами щодо підтримки та розуміння людей з вадами розумового розвитку (1964), започаткував у різних штатах мережу філіалів університетських факультетів та дослідницьких центрів основних медичних шкіл із проблем вад розумового розвитку (1967), започаткував Спеціальні Олімпіади (1968), створив головні центри для вивчення медичної етики у Гарвардському та Джоржтаунському університетах (1971), започаткував „Об'єднання допомоги”, яке створило 450 програм та приватних шкіл (1981-1997), підтримує міжнародний рух Спеціальних Олімпіад у всьому світі (з 1963 р. і до нашого часу)

Юніс Кеннеді-Шрайвер була нагороджена за багаторічну та плідну роботу, за допомогу у вихованні людей з вадами інтелекту президентською медаллю „Свобода” (1984), медаллю від Інституту Рузвельта (1993). У 1995 р. США емітували срібну монету на честь Юніс Кеннеді.

Юніс Кеннеді-Шрайвер має почесні звання 10 університетів та коледжів. 24 березня 1984 р Президент Р.Рейган під час вручення Юніс Кеннеді-Шрайвер медалі "Свободи" дав високу оцінку її громадській та міжнародній діяльності.

Нині Юніс Кеннеді-Шрайвер - виконавчий директор Фонду Джозефа Кеннеді, Почесний голова "Special Olympics Inc." Юніс Кеннеді-Шрайвер

одружена із Сарджентом Шрайвером, нині головою ради Ради "Special Olympics Inc.". Сарджент Шрайвер - Президент "Special Olympics Inc." (1984-1993), голова Ради "Special Olympics Inc." (з 1993) відіграв значну роль у популяризації руху Спеціальних Олімпіад у всьому світі. Його досвід як директора Корпусу миру, дипломата, юриста, політичного діяча разом з організаційними здібностями дозволили приєднати до цього руху країни з різним соціально-політичним устроєм. Цей рух став послом миру, що було позитивно оцінено політичними лідерами різних країн, а також ООН..

Нині Президентом "Special Olympics Inc." є Тімоті Шрайвер.

Хронологія, програми та періодизація Ігор Спеціальних Олімпіад.

Історія руху Спеціальних Олімпіад розпочинається з червня 1963 року, коли Юніс Кеннеді Шрайвер відкрила у родинному маєтку в Мериленді літній денний табір для дітей та дорослих з розумовою відсталістю з метою розвитку їх здібностей в спорті та руховій діяльності.

В 1964-1968 рр. громадські та приватні установи по всій Америці відкривають денні літні табори, що фінансуються Фондом Кеннеді і діяльність яких доводить, що фізичні можливості осіб з розумовою відсталістю набагато перевищують їх оцінку, що склалася.

В 1968 р., з розумінням того, що люди з розумовою відсталістю потребують ширших можливостей для участі в спортивних тренуваннях та спортивних змаганнях, Юніс Кеннеді Шрайвер організовує міжнародний спортивний захід. 19-20 липня у м. Чикаго (США) плануються та проводяться Перші Міжнародні Спортивні ігри Спеціальних Олімпіад. Відкриття ігор відбулося на Солдатському Полі. У змаганнях взяли участь понад 1000 атлетів 26 штатів США та Канади, які змагалися у легкій атлетиці та плаванні. Організаторами ігор були перший Директор зі спорту та рекреації Фонду Джозефа Кеннеді д-р Франк Хайден та д-р Р. Кук.

В грудні 1968 р. створюється та реєструється в окрузі Колумбія добродійна некомерційна організація "Special Olympics Inc".

У червні 1970 р. відбуваються перші змагання Спеціальних Олімпіад за межами США - Перші ігри Спеціальних Олімпіад у Франції, у яких взяло участь 550 спортсменів.

Другі міжнародні літні ігри Спеціальних Олімпіад відбулися 13-15 серпня 1970 р. у м. Чикаго (США). У змаганнях взяли участь 2000 атлетів із 50 штатів США, Канади, Франції та Пуерто Рико. Змагання з баскетболу відбулися за підтримки Національної Баскетбольної Асоціації (NBA). Гарі Фостер (Спеціальна Олімпіада Канади) запропонував увести до змагань новий вид спорту - хокей на підлозі.

"Спеціальні Олімпіади" набувають суспільного визнання, і в грудні 1971 року НОК США офіційно визнає її як організацію, що має право на використання слова "Олімпійський" у своїй назві на території США.

Треті міжнародні літні ігри Спеціальних Олімпіад відбулися 13-18 серпня 1972 р. у м. Лос-Анджелес (США). Ігри відбулися у таборі Каліфорнійського університету. В іграх взяли участь 2500 атлетів у чотирьох видах спорту. Ігри транслювалися на весь світ телекомпанією ABC. На цих

іграх в якості виду Спеціальної Олімпіади дебютувала гімнастика.

Четверті міжнародні літні ігри Спеціальних Олімпіад відбулися 7-11 серпня 1975 р. у Мічиганському університеті (м. Маунт Плезант, штат Мічиган, США). В іграх взяли участь 3200 атлетів з 10 країн світу. Ігри транслювалися по національній телемережі CDS-TV.

5-11 лютого 1977 р. відбулися Перші міжнародні зимові ігри Спеціальних Олімпіад у Стімбоут-Спрінгс, штат Колорадо (США). У змаганнях взяли участь 285 атлетів США та Канади. Змагання були проведені з лижних гонок та бігу на ковзанах. Ці ігри транслювалися телекомпаніями CBS, ABC та NBC.

В липні 1977 р. участь в Спеціальних Олімпіадах зростає до 700 тис. осіб із збільшенням кількості дорослих людей. В 19 країнах вже діють програми Спеціальних Олімпіад. Через п'ять років, у грудні 1982 р. кількість програм Спеціальних Олімпіад сягне 50 за участю всіх континентів. Кількість тренерів, які спеціально готуються в школах Спеціальних Олімпіад складе в лютому 1983 року 25 тис. осіб.

У липні 1979 р. була надрукована перша поштова марка Спеціальної Олімпіади. П'яті міжнародні літні ігри Спеціальних Олімпіад відбулися 8-13 серпня 1979 р. у Брокпорті, в університеті штату Нью-Йорк. У змаганнях взяли участь близько 3500 атлетів з США та 20 країн світу. Телекомпанія ABC транслювала ці ігри. Почесними гостями змагань були перша леді США Розалін Картер, а також видатний професійний боксер Мохаммед Алі.

8-13 березня 1981 р. відбулися Другі міжнародні зимові ігри Спеціальних Олімпіад у селищі Смоглерз Нотч Стоу, штат Вермонт (США). У змаганнях взяли участь понад 600 атлетів у чотирьох видах спорту

У травні 1981 р. відбулися Перші Європейські ігри Спеціальної Олімпіади у Брюсселі (Бельгія). У змаганнях взяли участь понад 2000 спортсменів. Увагу цим іграм приділив Папа Іоанн Павло II.

У 1982-1983 рр. змагання за програмами Спеціальних Олімпіад проводили вже понад 50 країн.

12-18 липня 1983 р. відбулися Шості міжнародні літні ігри Спеціальних Олімпіад в університеті штату Луїзіана, у Батон-Роудж (США). У змаганнях взяли участь понад 4000 атлетів з 51 країни світу. Вперше були проведені змагання з ролер-скейтингу та софтболу. Почесним гостем ігор був Олімпійський Чемпіон із десятиборства Брюс Дженнер. 4 липня 1985 р. 65 членом Спеціальних Олімпіад стала Китайська Народна Республіка.

24-29 вересня 1985 р. відбулися Треті міжнародні зимові ігри Спеціальних Олімпіад у Парк Сіті, штат Юта (США). У змаганнях з чотирьох видів спорту взяли участь понад 800 атлетів 14 країн.

Організація Об'єднаних Націй оголосила 1986 р. Міжнародним роком Спеціальних Олімпіад.

31 липня - 8 серпня 1987 р. відбулися Сьомі міжнародні літні ігри Спеціальних Олімпіад в університеті Нотр Дам та коледжі Санта-Мари у Саус-Бенд (штат Індіана, США). У змаганнях взяли участь понад 4700 атлетів 70 країн світу. Відкриття Олімпіади транслювалося по національному

телебаченню США у прайм-тайм. Президент США Рональд Рейган вітав і нагороджував учасників змагань у Білому Домі. У цьому році було випущено понад 2 мільйони дисків, компакт-дисків і касет із популярними музичними творами, а також альбоми, присвячені Спеціальним Олімпіадам.

У 1988 р відбулися трьохденні "Ігри миру" за участю арабських та ізраїльських атлетів. На той час рух Спеціальних Олімпіад охопив 73 країни.

15 лютого 1988 р. відбулося підписання Протоколу між Міжнародним олімпійським комітетом та Міжнародною організацією Спеціальних Олімпіад про співпрацю та офіційне визнання руху (рис. 6.2-6.4). На XV зимових Олімпійських іграх в Калгарі МОК, в особі президента Х.А. Самаранча, проголосив, що беручи до уваги зусилля, що сприяють поширенню занять спортом серед осіб із розумовою відсталістю, Міжнародний олімпійський комітет в офіційному порядку визнає Спеціальні Олімпіади, які одержують дозвіл на використання найменування "Олімпіади" у вигляді словосполучення „Спеціальні Олімпіади”.

У липні 1988 р. на конференції Спеціальної Олімпіади було обґрунтовано нову форму змагань - Партнерський спорт (Unified Sports), у якому мали змогу брати участь здорові спортсмени.

Партнерський спорт було запроваджено у командах, які змагалися з баскетболу, боулінгу, футболу, софтболу, волейболу, велогонок, бігу та спортивної ходьби.

1-8 квітня 1989 р. відбулися Четверті міжнародні зимові ігри Спеціальних Олімпіад в м. Рено (штат Невада) та Лейк-Тахо (штат Каліфорнія). У змаганнях взяли участь понад 1400 атлетів 18 країн. Хокей на підлозі було визнано офіційним видом спорту.

У 1989 р. у м. Бейрут (Ліван) вперше відбулися Національні ігри Спеціальної Олімпіади, у яких взяли участь 250 атлетів та 1000 волонтерів.

14 січня 1990 р. президент Міжнародної Спеціальної Олімпіади Сарджент Шрайвер оголосив про приєднання Радянського Союзу до руху Спеціальних Олімпіад.

20-27 липня 1990 р. відбулися треті Європейські літні ігри Спеціальної Олімпіади у Стратчліді (Шотландія). У змаганнях взяли участь 2400 спортсменів. Вперше на цих змаганнях були делегації з Чехословаччини, Угорщини, Ісландії, Естонії, Латвії, Литви та СРСР.

З 1991 р. міжнародні літні та зимові ігри Спеціальних Олімпіад перейменовано у Всесвітні (літні та зимові) ігри Спеціальних Олімпіад.

19-27 липня 1991 р. відбулися восьмі Всесвітні літні ігри Спеціальних Олімпіад у двох містах - Мінеаполісі та Сан-Пауло (штат Міннесота, США). У змаганнях взяли участь понад 6000 атлетів 107 країн.

Ігри транслювали три основні американських телекомпанії - ABC, SBC, NBC та одна компанія з Канади.

Трансляції ігор вела також Російська телерадіокомпанія. Вперше до програм змагань Спеціальної Олімпіади було включено партнерський (об'єднаний) спорт. Змагання відвідали Королева Йорданії Нур і король Йорданії Раад.

20-27 вересня 1993 р., вперше поза межами США, відбулися п'яті Всесвітні зимові ігри Спеціальних Олімпіад у Зальцбурзі та Шладмінгу (Австрія). Це були перші Всесвітні зимові ігри Спеціальних Олімпіад на території Європи. У змаганнях з п'яти видів спорту взяли участь понад 1600 атлетів з 53 країн. У церемонії відкриття взяв участь відомий актор та громадський діяч Арнольд Шварценеггер.

Змагання відкрив Президент Австрії Томас Клестіл. Президент Республіки Австрія дав офіційний обід у Президентському Палаці на честь неурядової організації, що було безпрецедентним явищем. На цих іграх вперше 36 чорних та білих атлетів з ПАР взяли участь у змаганнях як члени однієї команди.

1-9 липня 1995 р. відбулися дев'яті Всесвітні літні ігри Спеціальних Олімпіад у Нью-Гейвені, штат Коннектикут (США). У змаганнях з 19 видів спорту взяли участь близько 7200 атлетів 145 країн. На той час президентом Міжнародної організації Спеціальних Олімпіад став Тімоті Шрайвер. Організаторам змагань допомагало понад 45000 волонтерів. Вперше взяла участь збірна команда України в складі 12 спортсменів, яка виборола 23 медалі (5 золотих, 11 срібних, 7 бронзових). У церемонії відкриття ігор взяв участь голова країни - Президент США Білл Клінтон. Білл Клінтон взяв також участь у ранковій пробіжці разом з учасниками марафону. Змагання транслювалися телекомпанією NBC у прайм-тайм, а кабельна телемережа ESPN щоденно вела передачі понад 13 годин. Свої вітання учасникам Спеціальної Олімпіади надіслав Папа Іоанн Павло II.

У 1995 р. Папа Іоанн Павло II видав перший за всю 2000-річну історію християнства Папський Декрет на підтримку спортивних змагань, відзначивши перемогу людини над фатальними наслідками долі.

У 1996 р. відбулися Перші Азійські Тихоокеанські Регіональні ігри Спеціальної Олімпіади (Шанхай, Китай). Цей рік видався знаменним і через те, що незважаючи на довгострокову політичну та релігійну ворожнечу в Ольстері, відбувся спільний смолоскиповий пробіг офіцерів силових структур Ірландії та Північної Ірландії які взяли участь у відкритті Спеціальної Олімпіади.

1-8 лютого 1997 р. відбулися сьомі Всесвітні зимові ігри Спеціальних Олімпіад у Торонто та Коллінгвуді (провінція Онтаріо, Канада). У змаганнях з п'яти видів спорту взяли участь 1780 атлетів 82 країн. Були перші показові виступи у сноушугу. Канадське телебачення вело трансляції змагань кожного дня. Це були другі всесвітні ігри поза межами США.

У 1998 р. у Брюсселі (Бельгія) була започаткована Дирекція Спеціальних Олімпіад.

У 1998 р. відбулися Перші Середземноморські ігри (Греція), у яких взяли участь 1300 атлетів 24 країн. На цей час до руху Спеціальних Олімпіад приєдналося 145 країн.

26 червня - 4 липня 1999 р. відбулися десяті Всесвітні літні ігри Спеціальних Олімпіад у м. Раллі, штат Північна Кароліна, (США). У змаганнях взяли участь понад 7 000 атлетів 150 країн. Зменшення кількості учасників ігор

порівняно із попередніми, за умови збільшення кількості команд, пов'язане із активізацією застосування квот для Національних програм Спеціальних Олімпіад

З 10 вересня 2001 р. відбулися сьомі Всесвітні зимові ігри Спеціальних Олімпіад в Анкоріджі, на Алясці (США) У змаганнях з 7 видів спорту взяли участь понад 2 000 атлетів 85 країн. Запроваджено нові види спорту - сноубординг та сноушуйінг.

З 21 по 28 червня 2003 р. у Дубліні, Ірландія, відбулись XI Всесвітні літні ігри під гаслом "Розділимо почуття". В іграх взяло участь близько 160 національних делегацій, 7000 спортсменів, 28000 родичів та друзів. Організаторам змагань допомагали 30000 добровільних помічників, зокрема, мешканці 177 міст та селищ Ірландії.

"Проведення ігор за межами США - важливий крок у спробі глобалізації, - сказав президент Спеціальних Олімпіад Тімоті Шрайвер. Ірландія - ідеальне місце для зустрічі, де можна сконцентрувати увагу усього світу на мужності спецолімпійців, які приїхали з різних куточків світу".

Вогонь ігор, що має назву "Вогонь сподівань" був запалений 4 червня у Греції. Смолоскипова естафета пройшла по території понад 31 країни за участі понад 100000 осіб, в Ірландії естафета пройшла по 120 населених пунктах і завершилася у Дубліні, де 16-річний атлет Девід Маккаулей урочисто запалив "Вогонь сподівань" у чаші стадіону "Крок Парк". У церемонії відкриття взяли участь політичні та державні діячі, Президент Ірландії М.Макаліз, прем'єр-міністр Ірландії Б.Ахерн, Нельсон Мандела, Мохаммед Алі, Арнольд Шварценегер, інші відомі артисти та видатні спортсмени. А вже наступного дня на Morton Stadium спортсмени зі 160 країн почали змагання у різних дисциплінах 18 офіційних та 3 національно-популярних видів спорту. Першу медаль ігор виборів африканський легкоатлет Шелбі Пітсі, який став переможцем у бігу на дистанції 10000м. В межах програми ігор було проведено науковий симпозіум, методичний семінар, освітні, лікувально-профілактичні, розважальні заходи, художні виставки та конкурси.

Узагальнені відомості про Всесвітні ігри Спеціальних Олімпіад наведено у табл.12-13. Зменшення кількості атлетів-учасників останніх ігор, при збільшенні кількості країн-учасниць зумовлено запровадженням кількісних квот для Національних програм Спеціальних Олімпіад.

Таблиця 12

Хронологія літніх ігор Спеціальних Олімпіад

Проведення ігор			Кількість учасників	
Ігри	рік	місто	спортсменів	країн
I	1968	Чикаго, США	1000	2
II	1970	Чикаго, США	2000	4
III	1972	Лос-Анжелес, США	2500	4
IV	1975	Маунт Плезант, США	3200	10
V	1979	Брокпорт, США	3555	21

VI	1983	Батон-Роудж, США	4000	51
VII	1987	Саус Бенд, США	4700	70
VIII	1991	Міннеаполіс – Сан-Пауло, США	6000	107
IX	1995	Нью-Гейвен, США	7200	145
X	1999	Раллі, США	7000	150
XI	2003	Дублін, Ірландія	7000	160
XII	2007	Шанхай, Пекін	7000	165
XIII	2011	Афіни, Греція	7500	175
XIV	2015	Лос-Анжелес, США		

Таблиця 13

Хронологія зимових ігор Спеціальних Олімпіад

Проведення ігор			Кількість учасників	
Ігри	рік	місто	спортсменів	країн
I	1977	Стім Боунт Спрінгз, США	285	2
II	1981	Виллидж оф Смоглерз Нотч Стоу, США	600	2
III	1985	Парк Сіті, США	800	14
IV	1989	Рено-Лейк-Тахо, США	1400	18
V	1993	Зальцбург Шладмінг, Австрія	1600	53
VI	1997	Торонто – Коллінгвуд, Канада	1780	82
VII	2001	Анкорідж, США	2000	85
VIII	2005	Нагано, Японія	1800*	80*
IX	2009	Бойсе, США	2000	85
X	2013	Пхенчхан, Південна Корея	3300	111

Примітка. * – орієнтовна кількість

Програма ігор Спеціальних Олімпіад характеризується постійним збільшенням видів спорту.

Таблиця 14

Види спорту у програмах Всесвітніх літніх ігор Спеціальних Олімпіад

Рік та місце проведення ігор	Види спорту																			
	Легка атлетика	Баскетбол	Волейбол	Бадмінтон	Теніс	Спортивна гімнастика	Акробатика	Аеробіка	Бадмінтон	Баскетбол	Бейсбол	Бокс	Боротьба	Бразильський джудо	Ватерпол	Волейбол	Вольфганг	Гандбол	Гольф	Дзюдо
1968, Чикаго																				
1970, Чикаго																				
1972, Лос-Анжелес																				
1975, Маунт Плезант																				
1979, Брокпорт																				
1983, Батон-Роудж																				
1987, Саус Бенд																				
1991, Міннеаполіс																				
1995, Нью-Гейвен																				
1999, Раллі																				
2003, Дублін																				

Примітки:

- види програми;
- національно-популярні види спорту

На відміну від програм Олімпійських і Паралімпійських ігор, під час формування яких види спорту не лише додавались, але і вилучались, види спорту до програми Спеціальних Олімпіад весь час лише додаються. На сьогодні загальна кількість видів спорту, що може включатися до програми Всесвітніх ігор Спеціальних Олімпіад складає 35 видів спорту (видів змагань)

Національні програми Спеціальних Олімпіад докладають зусиль для проведення в кожних іграх максимальної кількості змагань з офіційних видів спорту.

Національні програми Спеціальних Олімпіад докладають зусиль для проведення в кожних іграх максимальної кількості змагань з офіційних видів спорту, особливо спортивних ігор, що вони дають можливість спортсменам відчувати себе частиною команди та сприяють розвитку у осіб з вадами інтелекту фізичних і психічних якостей, необхідних у повсякденному житті.

Таблиця 15

Види спорту у програмах Всесвітніх зимових ігор Спеціальних Олімпіад

Рік та місце проведення ігор	Лижний спорт	Фігурне катання	Ковзанярський спорт	Гірськолижний спорт	Хоккей на підлозі	Сноубордінг	Сноушуйінг
1977, Стім Боунт Спрінгз							
1981, Смоглерз Нотч Стоу							
1985, Парк Сіті							
1989, Рено-Лейк-Тахо							
1993, Зальцбург-Шладмінг							
1997, Торонто-Коллінгвуд							
2001, Анкорідж							
2005, Нагано							
2009, Бойсе							

Примітки:

- види програми;
- національно-популярні види спорту

На літніх іграх проводяться змагання з водного спорту (плавання, стрибки у воду), легкої атлетики, баскетболу, боулінгу, велоспорту, кінного спорту, футболу, гольфу, художньої та ритмічної гімнастики, паверліфтингу, ролер-скейтингу, софтболу, тенісу, волейболу, настільного тенісу та ін, а на зимових іграх – з гірськолижного, лижного, ковзанярського спорту, фігурного катання та хокею на підлозі.

До програми літніх ігор Спеціальних Олімпіад включаються змагання не менш, ніж з чотирьох офіційних видів спорту, в одному з яких обов'язково

проводяться командні змагання, а до програми зимових ігор Спеціальних Олімпіад включаються змагання не менш, ніж з двох офіційних видів спорту.

Для того, щоб будь-який вид спорту в Спеціальних Олімпіадах був віднесений до офіційних, він повинен відповідати всім критеріям, що встановлені для національно-популярних видів спорту; не менше 12 національних програм Спеціальних Олімпіад повинні включати цей вид спорту у змагання або Турніри на національному рівні на протязі двох останніх років. Початкове підтвердження того, що цей вид спорту відповідає мінімальним критеріям, надається на Дозвільному бланку Спеціальних Олімпіад. Також заявка про надання виду спорту статусу офіційного подається до комітету з правил проведення Спеціальних Олімпіад. При цьому допускається використання аудіовізуальних матеріалів або демонстрування. Остаточне рішення про віднесення даного виду спорту до офіційного надається Правлінням Міжнародної організації Спеціальних Олімпіад і Головою Міжнародної організації Спеціальних Олімпіад.

Окрім того, необхідна велика зацікавленість до цього виду спорту з боку тренерів, спортсменів Спеціальних Олімпіад, а також організацій, пов'язаних з потенційними учасниками Спеціальних Олімпіад. Включення виду спорту до програми повинно сприяти підвищенню рівня Спеціальних Олімпіад. Важливим критерієм є можливість корисного відпочинку і дозвілля для осіб з розумовою відсталістю та можливість з користю для себе брати участь у тренуваннях і спортивних змаганнях особам з розумовою відсталістю, які до того не брали участі у Спеціальних Олімпіадах.

У Спеціальних Олімпіадах визначено також заборонені види спорту. До заборонених видів спорту і спортивних змагань відносяться ті, що не відповідають прийнятим Міжнародною Організацією Спеціальних Олімпіад мінімальним нормам охорони здоров'я і безпеки. Комітет з правил проведення спортивних змагань і комітет зі спортивної медицини дійшли висновку, що змагання з цих видів спорту піддають спортсменів не виправдано високому ризику отримати травму, особливо таку, що може мати довічні згубні наслідки. Крім вказаних міркувань про здоров'я і безпеку, існують певні причини філософського характеру для заборони того чи іншого виду спорту. Види спорту, зміст яких полягає у сутичці одного з одним, вступають у протиріччя з основними принципами Спеціальних Олімпіад. Заборонені види спорту (наприклад, бокс, різні види спортивних одноборств, регбі, американський футбол) не можуть бути включені до будь-якого Турніру, тренувальної або навчальної програми в межах Спеціальних Олімпіад. Разом з тим, останнім часом концепція заборонених видів спорту коригується, зокрема межах Спеціальних Олімпіад починається розвиток дзюдо.

Комітет зі спортивної медицини Спеціальних Олімпіад видає звіт, що направляється всім національним Програмам, в якому вказані підстави для внесення того чи іншого виду спорту до категорії заборонених.

Система змагань в Спеціальних Олімпіадах побудована так, щоб бути доступними для атлетів з різними фізичними можливостями. В переважній

більшості видів спорту проводяться змагання для осіб з низьким рівнем підготовленості - ведення м'яча в баскетболі; лижні гонки на дистанціях 50 і 100 м; змагання зі спуску на 10 м у гірськолижному спорті тощо.

Аналіз динаміки кількості учасників Ігор Спеціальних Олімпіад, програм Ігор Спеціальних Олімпіад, основних історичних подій спорту інвалідів у цілому та Спеціальних Олімпіад зокрема дозволив нам визначити періодизацію ігор Спеціальних Олімпіад. У Іграх Спеціальних Олімпіад яскраво проявляються два періоди розвитку:

- I період – 1968-87 рр. - період до офіційного визнання руху Спеціальних Олімпіад Міжнародним олімпійським комітетом; проведення I-VII Міжнародних ігор Спеціальних Олімпіад.

- II період - з 1991 р.– період після офіційного визнання руху Спеціальних Олімпіад Міжнародним олімпійським комітетом; набуття Іграми Спеціальних Олімпіад всесвітнього характеру, залученням до них національних програм незалежних країн - колишніх республік СРСР; з року проведення VIII Всесвітніх ігор Спеціальних Олімпіад.

Отже, ігри Спеціальних Олімпіад включають літні та зимові. Всесвітні літні ігри Спеціальних Олімпіад проводяться з 1968 р., зимові ігри - з 1977 р., нині раз на чотири роки. Національні ігри Спеціальних Олімпіад можуть проводитися щороку. Окружні, місцеві ігри проводяться щороку. Інші спортивні змагання в межах Спеціальних Олімпіад визначаються як "Спеціальні Олімпіади з виду спорту", наприклад, "Турнір Спеціальної Олімпіади з баскетболу", "Змагання Спеціальної Олімпіади з водного спорту" тощо.

Спеціальні Олімпіади відрізняються від усіх інших відомих спортивних заходів. Зокрема, вони складаються з двох повноцінних програм - культурної і спортивної.

5. Цільово-результативні аспекти спорту інвалідів.

Бурхливий розвиток інваспорту в другій половині XX сторіччя і прогнозоване його продовження вимагає детального розгляду і переосмислення теоретичних положень, що склалися в теорії спорту вищих досягнень. І одним з найважливіших є питання про доцільність ототожнення цільово-результативних відносин Олімпійського і Паралімпійського спорту. Виходячи із сутності спорту, системоутворюючим фактором якого є змагання, діяльність кожного спортсмена спрямована на досягнення максимального результату. Особливо така спрямованість виражена в спорті вищих досягнень, вершиною якого є Олімпійські ігри. У жодному виді людської діяльності нашого часу немає такого масштабного і суспільно значимого явища за участю представників усіх континентів і переважної більшості країн планети. Незаперечне соціальне значення результатів Олімпійських ігор потребує використання всіх можливих (і, нерідко, надможливих) засобів їх досягнення. Це і збільшення обсягів тренувальних

навантажень до 1700-2000 годин щорічно, 18-20 тренувальних занять щотижня; і зростання інтенсивності до граничних можливостей організму; і застосування різноманітних засобів підвищення працездатності (у т.ч. заборонених); і зневажання станом здоров'я; і багато, багато чого іншого.

Відзначимо, що перехід до кожного подальшого етапу багаторічної підготовки, на кожному наступному сходінку до спорту вищих досягнень сполучений із втратою певної кількості спортсменів, не спроможних до досягнення відповідного результату. У цьому випадку, для збереження гуманістичного сенсу спортивної діяльності, необхідним є переорієнтування таких спортсменів на фахову самореалізацію в іншому виді діяльності і продовження занять спортом для зміцнення здоров'я і підтримки фізичних кондицій. Чи так це має відбуватися у спортивній діяльності інвалідів? Так, видатне значення й авторитет Паралімпійських ілюструється динамікою кількості їх учасників - країн і спортсменів. Так, програма Паралімпійських ігор зросла від 8 до 19 видів спорту. Так, у Паралімпійському спорті сьогодні досягнутий рівень спортивних результатів, співрозмірний із результативністю спорту Олімпійського. Так, на 100-метровій дистанції Ажибула Адеу з Нігерії (стартова група T46, ампутації) показав видатний результат - 10,72 с, італійський спортсмен А.Манганаро (стартова група T13, поразки зору) - 10,96 с.; англієць С.Пейтон (стартова група T38, ЦП) - 11,76 с.; австралійка А.Вінтерс (стартова група T46, ампутації) - 12,49с. Австралійський баскетболіст Т.Сач у фінальній грі проти команди Великої Британії на X Паралімпійських іграх в Атланті приніс своїй команді 42 очка.

Подібні тенденції спостерігаються й в інших видах спорту. Незважаючи на це, дискусійним залишається питання про можливість ототожнення значення спрямованості до вищих досягнень в Олімпійському і Паралімпійському спорті. З одного боку, у тому самому суспільному явищі - спорті - зрозумілим й обґрунтованим є прагнення до найвищих результатів, ізоморфне для людської діяльності. Саме героїчні досягнення Олени Акопян, Світлани Трифоновой, Василя Ліщінського, Юрія Андрюшина, Олександра Мащенко, Олександра Ясинового й інших українських паралімпійців привертають увагу нашого суспільства до вирішення проблем інвалідів, а людей, що найчастіше зневірилися у своїй долі - до спортивних занять. Саме ці люди, натхнені сьогодні досягненнями паралімпійців, соціально адаптуються завдяки заняттям спортом, і завтра самі візьмуть участь у Паралімпійських іграх.

З іншого боку, досягнення результату в інваспорті детерміноване не лише ефективною методикою підготовки, талантом і працездатністю. Величезне значення має рівень збереження рухових, функціональних, адаптаційних і компенсаторних можливостей організму. Отже, чи відповідає загальнолюдській і спортивній етиці необхідність жорсткого відбору спортсменів для продовження підготовки на її наступних етапах? Чи припустима орієнтація підготовки лише на потенційних Чемпіонів, котрих завжди значно менше, ніж переможених?

З огляду на неоднозначність будь-якої відповіді на це питання, ми пропонуємо своє бачення цілей різних етапів підготовки спортсменів у Паралімпійському спорті.

Отже, аналогом етапу початкової спортивної підготовки може виступати обов'язкове проходження підготовки за корекційно-реабілітаційною програмою. Мета його - зміцнення здоров'я і створення передумов для можливої майбутньої спортивної підготовки, що частково розпочинається у вигляді адаптивного спорту.

На відміну від традиційного розуміння спорту вищих досягнень, наступні етапи підготовки спрямовані не лише на виявлення групи осіб, що покажуть найвищий результат у Паралімпійських іграх (з обов'язковим вилученням потенційно нездатних на це), але і на продовження систематичних спортивних занять на досягнутому рівні рухової активності. Таким чином, діяльність у Паралімпійському спорті має двоєдину мету, обумовлену, з одного боку, ізоморфністю змагальності і специфічністю спорту, і, з іншого боку - гуманістичним сенсом інваспорту, що покликаний дарувати його учасникам радість руху, спілкування і самореалізації. І, можливо, значення Паралімпійського спорту найкраще ілюструють безсмертні слова П'єра де Кубертена: "О спорт! Ти рекомендуєш ... кращі з ліків. Себе."

ЛІТЕРАТУРА

Базова

1. Бріскін Ю. А. Спорт інвалідів : [підруч. для студ. ВНЗ фіз. виховання і спорту] / Ю. А. Бріскін. – К. : Олімпійська література, 2006. – 263 с. – ISBN 966-7133-79-6
2. Бріскін Ю.А. Адаптивний спорт. Спеціальні Олімпіади: навчальний посібник. - Львів: "Ахіл", 2003. - 128 с.
3. Бріскін Ю.А. Організаційні основи Паралімпійського спорту: навчальний посібник. - Л.: "Кобзар", 2004. - 180 с., іл.
4. Бріскін Ю. А., Передерій А.В. Вступ до теорії спорту інвалідів: навчальний посібник. Л.: "Апріорі", 2008 – 70 с.

Допоміжна

1. Передерій А., Борисова О., Брискин Ю. Общая характеристика классификаций в спорте инвалидов // Наука в олимпийском спорте. - 2006. - № 1. - С. 50-54.
2. Бріскін Ю.А., Передерій А.В. Класифікаційні стратегії Паралімпійського спорту //Оздоровча і спортивна робота з неповносправними / За заг.ред. Бріскіна Ю., Линця М., Боляха Е., Мігасевича Ю. Львів: Видавець Тарас Сорока.- 2004.- - С. 22-29

3. Григоренко В.Г. Дифференциально-интегральный подход в организации педагогической системы коррекции двигательной сферы инвалидов с нарушениями функций спинного мозга // Тезисы докладов 1-й Всесоюзной научной конференции “Физическая культура и спорт инвалидов”. -Одесса, 1989.

4. Григоренко В.Г. Принцип дифференциально-интегральных оптимумов - Симаков Ю.П. Генезис и типологическая классификация параолимпийского движения // Теория и практика физической культуры. - 1991. -№ 7. -С. 7-10.

5. Симаков Ю.П. Параолимпийское движение: структура и тенденции развития // ВНИИФК. Тезисы всесоюзной науч. конф. по проблемам олимпийского спорта (Челябинск, 22-26 мая 1991 г.). -М., 1991. -С. 48-50.

6. Соболевский В.И. Этико-деонтологические аспекты физкультурно-оздоровительной работы среди инвалидов // Теория и практика физической культуры. -1990. -№ 1. -С. 48-50.